

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/454/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234030
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112234030.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 13C/281/2012-62 zo dňa 03. apríla 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 13C/281/2012-62 zo dňa 03. 04. 2014 návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd zamietol. Žalobu zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že navrhovateľ sa návrhom domáhal proti odporcovi náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 550 eur, ktorá mu mala vzniknúť ako následok nesprávneho úradného postupu exekučného súdu Okresného súdu Žilina nevydaním rozhodnutia - poverenia na vykonanie exekúcie, v zákonom stanovenej lehote. Navrhovateľ teda v súdnej veci tvrdil, že nesprávny úradný postup spočíva v tom, že exekučný súd nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, čím zároveň porušil jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Súd v prvom rade skúmal dôvodnosť návrhu navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd. Navrhovateľ návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenia práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd odôvodnil najmä tým, že navrhovateľovi bolo doručené uznesenie krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Žilina nie sú z prejednávania veci vylúčení, avšak navrhovateľ s týmto rozhodnutím nesúhlasí, tvrdí, že sú objektívne dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Žilina. Rozhodnutie krajského súdu hodnotí navrhovateľ ako nesprávne, zakladajúce zásah do jeho základných práv, konkrétne základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom, tiež základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom. Z uvedeného dôvodu podal navrhovateľ sťažnosť na Ústavný súd SR. Ďalej navrhovateľ návrh na prerušenie konania odôvodnil tým, že doposiaľ nebolo ústavne konformným

spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu a keď nedôjde k ústavne konformnému prerokovaniu objektívnej námietky vznesenej navrhovateľom skôr, ako vo veci otvorí súd pojednávanie, dopustí sa odmietnutia spravodlivosti v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Navrhovateľ návrh na prerušenie konania odôvodnil aj tým, že medzi záruky nezávislosti súdu, ktorá je účelom zabezpečenia najmä jeho nestrannosti, patria aj záruky psychologické povahy, t. j. hľadisko, ako sa súd javí v očiach strán, tzv. „zдание nezávislosti“, založené na javovej stránke veci s tým, že súd musí byť nielen fakticky nezávislý, ale musí sa ako taký aj javiť v očiach strán. Navrhovateľ konanie navrhol prerušiť podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ vety prvej Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a tiež podľa § 109 ods. 2, písm. c/ O. s. p. Za nepravdivé považoval súd tvrdenie navrhovateľa, že mu bolo (správne malo byť uvedené nebolo - poznámka odvolacieho súdu) doručené uznesenie krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Žilina nie sú z prejednávania veci vylúčení. Uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 9NcC/235/2013-21 zo dňa 07. 03. 2013 bolo navrhovateľovi doručené a ktorým krajský súd nerozhodol o tom, že sudcovia Okresného súdu Žilina nie sú z prejednávania veci vylúčení, ale o tom, že sudca JUDr. Peter Hrnčiar je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13C/281/2012 a ostatní sudcovia vylúčení nie sú, pričom Krajský súd v Žiline rozhodol o námietke zaujatosti na základe oznámenia JUDr. Beáty Svediakovej podľa § 15 ods. 1 O. s. p. o tom, že sú tu skutočnosti, pre ktoré je vylúčený, zároveň v zmysle § 15 ods. 2 O. s. p. zákonná sudkyňa pripojila k svojmu oznámeniu aj vyjadrenia všetkých sudcov Okresného súdu Žilina a následne v súlade s § 16 ods. 1 O. s. p. bola vec predložená na rozhodnutie Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému, ktorý označeným uznesením rozhodol. Nakoľko otázka zákonného sudcu je vyriešená rozhodnutím krajského súdu, ktoré je rozhodnutím konečným, a teda rozhodnutie súdu vo veci samej nezávisí od žiadnej otázky, ktorú by súd nebol v tomto konaní oprávnený riešiť. Podľa záveru súdu nie je dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., ktoré ustanovenie umožňuje súdu konanie prerušiť. Nejde o ustanovenie, ktoré by súdu ukladalo povinnosť konanie prerušiť. Prerušenie konania z tohto dôvodu nie je obligatórne, súd preto konanie neprerušil z identického dôvodu teda z dôvodu, že otázka zákonného sudcu je vyriešená zákonným spôsobom tak, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13C/281/2012.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 24Er/1745/2009 mal súd za preukázané, že exekučnému súdu bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená dňa 09. 06. 2009. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom Bratislava zo dňa 23. 10. 2008, sp. zn. SR 10277/08, právoplatný dňa 24. 11. 2008 a vykonateľný dňa 27. 11. 2008. Exekučný súd vo veci vykonával procesné úkony a dňa 12. 01. 2010 vydal poverenie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého pod č. 5511 063447.

Súd základ nároku navrhovateľa na náhradu škody posudzoval podľa § 1 písm. a/ (zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci) a § 3 ods. 1 písm. a/ a d/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“) s účinnosťou do 31. 12. 2012.

Citujúc ust. § 41 ods. 2 písm. d/ zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučného poriadku“) účinného od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010 a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010, konštatoval, že je nepochybné, že k vydaniu poverenia došlo po zákonom stanovenej lehote. Súd však poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2Cdom/129/97 zo dňa 29. 06. 1999, podľa ktorého nesprávny úradný postup nezakladajú vady konania - napr. zhromažďovanie podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností, právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie; rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/24/04 - nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí; uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/1018/07 zo dňa 25. 08. 2009 - rozhodovacia činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup). Je teda zrejme, že posúdenie veci a vydanie rozhodnutia nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Za splnenia podmienok podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (ak bolo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom) posúdenie veci a vydanie rozhodnutia možno považovať len za vydanie nezákonného rozhodnutia. Preto rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli skúmané žiadosti o vydanie poverenia

a skúmanie materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku, nekalej povahy rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu.

Vzhľadom na to, že pre také rozhodnutie súd nemal k dispozícii všetky potrebné podklady a vzhľadom aj na závažnosť a obtiažnosť veci (spotrebiteľskej) pri dodržiavaní zvýšenej ochrany spotrebiteľov, nie je možné dodržanie zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty pre udelenie poverenia. Hoci je táto lehota daná zákonom, vzhľadom na všetky skutočnosti s poukazom na zvýšenú ochranu spotrebiteľa, prípadné jej nedodržanie nie je závažné, resp. nie je tak závažné, ako by závažné bolo porušenie ochrany spotrebiteľa. Závažnejšie by tak bolo porušenie povinnosti chrániť spotrebiteľov. Súd teda posúdil, že nevydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote, bolo síce porušením zákona, ale z objektívnych dôvodov prihliadajúc na zvýšenú ochranu spotrebiteľa. Teda súd skonštatoval porušenie práva, ale vzhľadom na všetky uvádzané skutočnosti, ako je dĺžka porušenia, vykonávanie úkonov súdu počas tej doby na zabezpečovanie podkladov pre rozhodnutie s poukazom na zvýšenú ochranu spotrebiteľov, súd mal za to, že konštatovanie takého porušenia je dostatočným zadosťučinením.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a predovšetkým na predmet tohto konania, správanie navrhovateľa a postavenie navrhovateľa ako podnikateľského subjektu, ako aj na závažnosť porušenia súdu, súd v rámci svojej úvahy posúdil, že iba samotné konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zároveň zdôraznil, že navrhovateľ ani ničím hodnoverným nepreukázal majetkovú škodu, ani nemajetkovú ujmu. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými prietahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdených prietahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody.

Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ nepreukázal splnenie ani jednej podmienky, preto návrh v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol na základe ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca ako úspešný účastník si právo na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu trovy nevyplývajú. Súd preto odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. Vytkal súdu, že v konaní došlo k vadám podľa ust. § 221 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa neprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že pokiaľ z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p. poukázal na to, že požiadal súd o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Navrhovateľ uskutočnil podanie obsiahnuté v texte návrhu, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Súd sa podľa navrhovateľa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritorne rozhodol. Ďalej tvrdil, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa neho súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Opieral sa o tvrdenia, že aj sám súd zistil, že o návrhu neblo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Preskúmaním veci podľa odvolacieho súdu okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní navrhovateľ namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie navrhovateľa, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 13 spisu). Okrem toho z obsahu spisu okresného súdu tiež vyplýva, že Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 07. 03. 2013 č.k. 9NcC/235/2013-21 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Žilina JUDr. Beáta Svediaková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na tomto súde pod sp. zn. 13C/281/2012. Vo veci tak konala sudkyňa, u ktorej neboli zistené subjektívne ani objektívne hľadiská na naplnenie predpokladov v zmysle ust. § 14 ods. 1 O. s. p.

Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania vecí, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Navrhovateľ v súvislosti s postupom okresného súdu v odvolaní namietal: - nedoručenie vyjadrenia odporcu k návrhu, - nemožnosť oboznámiť sa s obsahom dôkazov a tvrdení, - nemožnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, - prejednanie veci v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 03.04.2014 pojednávanie. Predvolanie doručil splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa dňa 05.03.2014 a odporcovi dňa 05.03.2014. Dňa 28.03.2014 bol elektronicky doručený súdu zo strany splnomocneného zástupcu navrhovateľa návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, nakoľko

podal sťažnosť na ÚS SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednáváním vecí. Vzhľadom na to navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia ÚS SR. O návrhu navrhovateľa na prerušenie konania okresný súd rozhodol v rámci vyhláseného rozsudku na pojednávaní dňa 03.04.2014 keď tento zamietol.

Pokiaľ ide o vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania, toto bolo doručené okresnému súdu dňa 04. 09. 2013 a PZ navrhovateľa dňa 05. 04. 2014. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd nezaložil svoje rozhodnutie na námietke premlčania, ktorú odporca vo vyjadrení k návrhu vzniesol, ale na skutočnostiach, ktoré zistil z obsahu spisu sp. zn. 24/Er/1745/2009 a ktoré boli rozhodujúce pre právne posúdenie prejednávanej veci. To znamená, že i keby nedoručenie vyjadrenia odporcu k návrhu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Ohľadom námietky navrhovateľa, že vec bola prejednaná v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odvolací súd uvádza, že navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávaní včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Dôvody uvedené navrhovateľom (objektívne porušenie zásady nestrannosti súdu a sudcu v dôsledku čoho trval na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania v zmysle ust. 101 ods. 2 O. s. p. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným navrhovateľom (č. I. 2 spisu) hlasitým prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 24Er/1745/2009, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti neexistoval podľa odvolacieho súdu dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Beáty Svediakovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci a preto nerozhodoval vec vylúčený sudca. Okresný súd v danom prípade vykonal tiež dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Ďalej navrhovateľ tvrdil, že nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný, súd nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote, bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní. Okrem toho nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíval v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich a súd sa mal vysporiadať so všetkými jeho vytýkanými zločkami.

Odvolací súd poukazuje na to, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia síce nebola dodržaná ale tvrdenia navrhovateľa o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa rozhodlo s omeškaním viac ako 10 mesiacov sa však ukázalo ako nepravdivé. So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto je nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd. Nakoľko okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku správne uviedol i argumenty vo vzťahu k nepreukázaniu existencie škody a nemajetkovej ujmy, s týmito sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, resp. mu ani žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.